

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

ELEANOR SHARPSTON

της 14ης Ιουνίου 2007¹

1. Το Δικαστήριο, με τις υπό κρίση υποθέσεις, καλείται να αποφανθεί αν είναι έγκυρη η μέθοδος υπολογισμού που ακολουθεί η Επιτροπή για τον καθορισμό του ποσού των εισφορών παραγωγής για τη χρηματοδότηση της κοινής οργάνωσης των αγορών στον τομέα της ζάχαρης. Οι εισφορές παραγωγής πρέπει να καλύπτουν, μεταξύ άλλων, το κόστος της Κοινότητας για τις επιστροφές κατά την εξαγωγή ή για τις επιχορηγήσεις που καταβάλλονται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, στους παραγωγούς ζάχαρης σε αντιστάθμισμα του γεγονότος ότι οι παγκόσμιες τιμές της ζάχαρης είναι, κατά γενικό κανόνα, κατώτερες από την κοινοτική τιμή στήριξης. Πλείονες παραγωγοί ζάχαρης αμφισβητούν τη νομιμότητα των δύο τρόπων υπολογισμού των εισφορών παραγωγής.

2. Κατά το πρώτο στάδιο του υπολογισμού αυτού, η συνολική ζημία κάθε περιόδου εμπορίας υπολογίζεται πριν το πέρας της περιόδου αυτής κατόπιν πολλαπλασιασμού του «εξαγωγίμου πλεονάσματος» επί της προβλεπόμενου «μέσου όρου ζημιών» ανά τόνο ζάχαρης.

3. Ως «εξαγωγίμο πλεόνασμα» νοείται, στην ουσία, η παραγωγή ζάχαρης μειωμένη κατά την ποσότητα «που διατίθεται για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας». Η έκφραση αυτή αφορά, στην ουσία, το σύνολο των αποθεμάτων της παραγωγής και των εισαγωγών ζάχαρης στην αρχή της περιόδου εμπορίας μείον το ποσό των αποθεμάτων ζάχαρης στο τέλος της περιόδου και των εξαγωγών ζάχαρης. Οι εξαγωγές ζάχαρης περιλαμβάνουν τη ζάχαρη που εξαγεται σε φυσική κατάσταση και τη ζάχαρη «[που] περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα». Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης παραγωγοί ζάχαρης ισχυρίζονται, πρώτον, ότι η ζάχαρη που ενσωματώνεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα και για την οποία δεν έχουν καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ζάχαρη «[που] περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα» στο πλαίσιο του υπολογισμού αυτού.

4. Ως «μέσος όρος ζημιών» ανά τόνο νοείται, στην ουσία, το συνολικό ποσό των επιστροφών διαιρούμενο με το σύνολο των «εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν» στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου εμπορίας. Επικουρικώς, οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης ισχυρίζονται ότι αν (αντίθετα προς τη βασική τους θέση) η ζάχαρη «[που] περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα» περιλαμβάνει το σύνολο της ζάχαρης αυτής,

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

είτε έχουν καταβληθεί είτε όχι επιστροφές κατά την εξαγωγή, οι «εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν» πρέπει επίσης να περιλαμβάνουν όλες τις εξαγωγές ζάχαρης, συμπεριλαμβανομένων των εξαγωγών για τις οποίες δεν έχουν καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή.

(στο εξής: βασικός κανονισμός), ο οποίος εφαρμόστηκε για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002 έως 2005/2006³.

5. Δεν αμφισβητείται ότι ο βασικός σκοπός των εισφορών παραγωγής είναι τουλάχιστον η εξασφάλιση εκ μέρους των παραγωγών ζάχαρης της χρηματοδότησης των εξόδων διάθεσης του πλεονάσματος της κοινοτικής παραγωγής. Οι παραγωγοί ζάχαρης υποστηρίζουν ότι η μέθοδος υπολογισμού των εισφορών που εισπράττει η Επιτροπή τους επιβαρύνει ακόμη περισσότερο σε σύγκριση με τα έξοδα αυτά.

7. Οι ακόλουθες αιτιολογικές σκέψεις⁴ είναι σημαντικές για την υπό κρίση υπόθεση:

Η κοινοτική νομοθεσία

Ο βασικός κανονισμός

6. Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, η κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης διεπόταν από τον κανονισμό (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου²

«(9) Οι λόγοι που οδήγησαν μέχρι τώρα την Κοινότητα να διατηρήσει για τους τομείς της ζάχαρης, της ισογλυκόζης και του σιροπιού ινουλίνης το καθεστώς ποσοτώσεων παραγωγής εξακολουθούν και σήμερα να ισχύουν. Εντούτοις, επήλθαν ορισμένες τροποποιήσεις του καθεστώτος για να ληφθεί υπόψη η πρόσφατη εξέλιξη της παραγωγής και για να δοθούν στην Κοινότητα τα αναγκαία μέσα για να εξασφαλίσει με δίκαιο και αποτελεσματικό τρόπο την πλήρη χρηματοδότηση από τους ίδιους τους παραγωγούς των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων που απορρέουν από τη σχέση μεταξύ της κοινοτικής παραγωγής και κατανάλωσής της και για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από τις συμφωνίες στις οποίες κατέληξαν οι πολυμερείς εμπο-

2 — Της 19ης Ιουνίου 2001, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 178, σ. 1).

3 — Βλ. άρθρο 51. Η περίοδος εμπορίας εκτείνεται από την 1η Ιουλίου έως τις 30 Ιουνίου [άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο μ'] Οι επόμενες περιόδοι διέπονται από τον κανονισμό (ΕΚ) 318/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2006, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 58, σ. 1), που καταργεί και αντικαθιστά τον βασικό κανονισμό.

4 — Επισμαίνω με πλάγια γράμματα τα τμήματα των εν λόγω αιτιολογικών σκέψεων που είναι ιδιαίτερος σημαντικά.

ρικές διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης [...].

[...]

(11) Η κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης βασίζεται, αφενός, στην αρχή της ακέραιης οικονομικής ευθύνης των παραγωγών για κάθε περίοδο εμπορίας για τις ζημίες που οφείλονται στη διάθεση των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής στο πλαίσιο των ποσοτώσεων σε σχέση με την εσωτερική κατανάλωση και, αφετέρου, σε ένα καθεστώς διαφοροποιημένων εγγυήσεων των τιμών διάθεσης ανάλογα με τις ποσοτώσεις παραγωγής κάθε επιχείρησης σύμφωνα με την αρχή της πραγματικής παραγωγής κατά τη διάρκεια συγκεκριμένης περιόδου αναφοράς.

(12) Δεδομένου ότι οι δεσμεύσεις για μείωση της στήριξης κατά την εξαγωγή ανελήφθησαν κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, πρέπει να καθοριστούν οι υφιστάμενες βασικές ποσότητες ζάχαρης και ισογλυκόζης και των ποσοτώσεων σιροπιού ινουλίνης, και συγχρόνως να προβλεφθεί ότι οι

σχετικές με αυτές εγγυήσεις μπορούν να προσαρμόζονται, ενδεχομένως, κατά τρόπον που να επιτρέπει, λαμβανομένων υπόψη των βασικών στοιχείων της κατάστασης του τομέα στην Κοινότητα, την τήρηση των υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί στο πλαίσιο της συμφωνίας^[5]. Είναι επιθυμητή η διατήρηση του συστήματος αυτοχρηματοδότησης του τομέα και του καθεστώτος των ποσοτώσεων παραγωγής.

(13) Έτσι, η αρχή της ακέραιης οικονομικής ευθύνης θα συνεχίσει διασφαλιζόμενη από τις συνεισφορές των παραγωγών, που συνίστανται στην είσπραξη εισφοράς στη βασική παραγωγή που εφαρμόζεται για ολόκληρη την παραγωγή ζάχαρης A και B αλλά περιορίζεται στο 2% της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης, και μιας εισφοράς B που εφαρμόζεται στην παραγωγή ζάχαρης B εντός του ανωτάτου ορίου του 37,5% της τιμής παρέμβασης. Οι παραγωγοί ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης συμμετέχουν, υπό ορισμένους όρους, στις εν λόγω συνεισφορές. Τα όρια αυτά δεν επιτρέπουν, υπό τις αναφερθείσες προϋποθέσεις, να επιτευχθεί ο στόχος της αυτοχρηματοδότησης του τομέα ανά περίοδο εμπορίας. Θα πρέπει ως εκ τούτου, να προβλεφθεί σε αυτή την περίπτωση η είσπραξη συμπληρωματικής εισφοράς.

(14) Η συμπληρωματική εισφορά πρέπει να καθοριστεί για κάθε επιχείρηση, σύμφωνα ιδίως με την αρχή της ίσης

5 — Γεωργική συμφωνία που προέκυψε από τις πολυμερείς εμπορικές διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης.

μεταχείρισης, βάσει της συμμετοχής της στα έσοδα από τις εισφορές στην παραγωγή που θα έχει καταβάλει κατά τη διάρκεια της σχετικής περιόδου εμπορίας. Για το σκοπό αυτό, θα πρέπει να καθοριστεί ένας συντελεστής που θα ισχύει για ολόκληρη την Κοινότητα και θα αντιπροσωπεύει, για την εν λόγω περίοδο εμπορίας, τη σχέση μεταξύ, αφενός, της συνολικής διαπιστωθείσας ζημίας και, αφετέρου, του συνόλου των εσόδων που προέρχονται από τις εισφορές στην εν λόγω παραγωγή. Εξάλλου, πρέπει να προβλεφθούν οι όροι για τη συμμετοχή των πωλητών τεύτλων και ζαχαροκάλαμων στην απορρόφηση της ζημίας που δεν καλύπτεται κατά την εν λόγω περίοδο εμπορίας.

- (15) Οι ποσοτώσεις παραγωγής, που κατανέμονται σε κάθε επιχείρηση του τομέα της ζάχαρης είναι δυνατόν, στη διάρκεια της δεδομένης περιόδου εμπορίας, να οδηγήσουν, ως αποτέλεσμα της κατανάλωσης, της παραγωγής, των εισαγωγών, των αποθεμάτων, των μεταφορών, καθώς και της αναμενόμενης μέσης ζημίας που επιβαρύνει το καθεστώς αυτοχρηματοδότησης, σε όγκο εξαγωγής που υπερβαίνει τον όγκο που έχει καθοριστεί από τη συμφωνία. Επομένως, πρέπει να προβλεφθεί η προσαρμογή, για κάθε περίοδο εμπορίας, των εγγυήσεων που απορρέουν από τις ποσοτώσεις για να καθίσταται δυνατή η τήρηση των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει η Κοινότητα.»

8. Επομένως, ο κανονισμός προβλέπει τη χρηματοδότηση των κοινοτικών εξόδων

διάθεσης του πλεονάσματος της παραγωγής⁶ από τους ίδιους τους παραγωγούς μέσω της είσπραξης εισφοράς επί της παραγωγής που υπολογίζεται βάσει του άρθρου 15 του βασικού κανονισμού. Το εν λόγω άρθρο 15 δεν μπορεί να γίνει κατανοητό χωρίς την προηγούμενη επισήμανση των ακόλουθων στοιχείων.

9. Το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού καθορίζει μια βασική ποσότητα Α και μια βασική ποσότητα Β για κάθε περιοχή της κοινοτικής παραγωγής ζάχαρης⁷. Το άρθρο 11, παράγραφος 1, υποχρεώνει τα κράτη μέλη να χορηγούν ποσόστωση Α και ποσόστωση Β σε κάθε επιχείρηση παραγωγής ζάχαρης, σε κάθε επιχείρηση παραγωγής ισογλυκόζης και σε κάθε επιχείρησης σιροπιού ινουλίνης⁸ που είναι εγκατεστημένη στο έδαφός τους κατά την περίοδο εμπορίας 2000/2001. Το ποσοστό της εισφοράς επί της παραγωγής είναι διαφορετικό στην ποσόστωση Α και

6 — Η «ζημία» και οι «ζημιές» (ακόμη και τα «έσοδα») που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις αναφέρονται στην κοινοτική χρηματοδότηση της οργάνωσης των αγορών και όχι στον ισολογισμό των παραγωγών, εξαγωγών, κ.λπ.

7 — Το έδαφος των περιοχών αυτών δεν συμπίπτει υποχρεωτικά με την επικράτεια των κρατών μελών. Επομένως, υπάρχουν διαφορετικές ποσοτώσεις για τη μητροπολιτική Γαλλία αφενός και τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα αφετέρου· το ίδιο ισχύει για την ηπειρωτική Πορτογαλία και την αυτόνομη περιοχή των Αζορών. Το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο μοιράζονται ποσοτώσεις (που χορηγούνται καταρχήν στην Βελγολουξεμβουργιανή Οικονομική Ένωση).

8 — Η επίσημη γλωσσική εκδοχή του βασικού κανονισμού ανέφερε εσφαλμένως σιρόπι «ινσουλίνης» αντί «ινουλίνης». Το σφάλμα αυτό διορθώθηκε με διορθωτικό σημείωμα που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ 2001, L 233, σ. 58. Η ισογλυκόζη και το σιρόπι ινουλίνης αποτελούν υποκατάστατα προϊόντα της υγρής μορφής ζάχαρης· βλ. πρώτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού. Ειδικότεροι ορισμοί υπάρχουν στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχεία γ' και δ' του βασικού κανονισμού.

στην ποσόστωση Β⁹. Δεδομένου ότι οι υπό κρίση υποθέσεις αφορούν μόνον τη ζάχαρη, στο εξής θα εξετάσω τον κανονισμό μόνο στο βαθμό που αφορά το προϊόν αυτό.

10. Η ζάχαρη που παράγεται κατά τη διάρκεια μια συγκεκριμένης περιόδου σε ποσότητες που υπερβαίνουν το ύψος των ποσοστώσεων Α και Β της εν λόγω επιχείρησης ή από επιχείρηση που δεν εμπίπτει στις ποσοστώσεις, ονομάζεται «ζάχαρη Γ. Κατά γενικό κανόνα¹⁰, η ζάχαρη Γ δεν είναι δυνατόν να διατεθεί στην εσωτερική αγορά της Κοινότητας και πρέπει να εξαχθεί σε φυσική κατάσταση και χωρίς επιστροφές κατά την εξαγωγή πριν από την 1η Ιανουαρίου που ακολουθεί τη λήξη της σχετικής περιόδου εμπορίας¹¹.

11. Οι υπό κρίση υποθέσεις αφορούν τη ζάχαρη Α και Β που δεν έχει διατεθεί προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας και, ως εκ τούτου, διατίθεται προς εξαγωγή.

9 — Οι ποσοστώσεις Α και Β θεσπίστηκαν αρχικά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4). Η ποσόστωση Α αντιπροσωπεύει την κατανάλωση εντός της Κοινότητας όπου η διάθεση της εξασφαλίζεται με την τιμή παρεμβάσεως (βλ. κατωτέρω σημείο 12). Η ποσόστωση Β αποτελεί την ποσότητα της παραγωγής ζάχαρης που υπερβαίνει την ποσόστωση Α χωρίς ωστόσο να υπερβαίνει μια «μέγιστη ποσόστωση» (ποσόστωση Α πολλαπλασιαζόμενη προς έναν συντελεστή): η ποσόστωση Β μπορεί να διατεθεί ελεύθερα εντός της Κοινότητας, χωρίς όμως την εγγύηση της τιμής παρεμβάσεως, ή μπορεί να εξαγεται προς τρίτες χώρες με μια ενίσχυση κατά την εξαγωγή εν είδει επιστροφών κατά την εξαγωγή.

10 — Πλην των εξαιρέσεων των άρθρων 13, παράγραφος 2, και 14, παράγραφος 1, που δεν ασκούν επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση.

11 — Άρθρο 13, παράγραφος 1.

12. Ο βασικός κανονισμός καθορίζει μια τιμή παρεμβάσεως¹² και υποχρεώνει, στην ουσία, τον οργανισμό παρεμβάσεως που ορίζεται από κάθε κράτος μέλος που παράγει ζάχαρη να αγοράζει, στην τιμή παρεμβάσεως, τη ζάχαρη που παράγεται υπό καθεστώς ποσοστώσεων από τεύτλα ή ζαχαροκάλαμα που έχουν συγκομισθεί στην Κοινότητα και που του προσφέρονται¹³.

13. Εξάλλου, επιστροφές χορηγούνται για τη ζάχαρη, η οποία παράγεται στα κράτη μέλη ή σε τρίτα κράτη αλλά που διακινείται ελεύθερα στα κράτη μέλη και χρησιμοποιείται για την παραγωγή ορισμένων προϊόντων της χημικής βιομηχανίας. Ο καθορισμός της επιστροφής πραγματοποιείται «έχοντας υπόψη ιδίως τα έξοδα τα συναφή με τη χρησιμοποίηση εισαγόμενης ζάχαρης που θα βάρυναν τη χημική βιομηχανία σε περίπτωση εφοδιασμού της στην παγκόσμια αγορά»¹⁴.

14. Ο βασικός κανονισμός προβλέπει επίσης ότι, στο βαθμό που είναι αναγκαίο για να καταστεί δυνατή η εξαγωγή των προϊόντων σε φυσική κατάσταση ή με τη μορφή των μεταποιημένων εμπορευμάτων του παραρτήματος V, βάσει των τιμών που ισχύουν στην παγκόσμια αγορά, η διαφορά μεταξύ των τιμών αυτών και των τιμών στην Κοινότητα είναι δυνατόν να καλυφθεί με τη χορήγηση επιστροφής κατά την εξαγωγή¹⁵. Επομένως,

12 — Άρθρο 2.

13 — Άρθρο 7, παράγραφος 1.

14 — Άρθρο 7, παράγραφος 3.

15 — Άρθρο 27, παράγραφος 1. Αντιθέτως, το άρθρο 33, παράγραφος 1, προβλέπει την επιβολή εξαγωγικής εισφοράς όταν η τιμή της ζάχαρης στην παγκόσμια αγορά υπερβαίνει την τιμή παρεμβάσεως. Στην πράξη, οι τιμές στην παγκόσμια αγορά είναι, κατά κανόνα, χαμηλότερες από τις κοινοτικές τιμές παρεμβάσεως.

η επιστροφή αυτή δεν είναι ούτε υποχρεωτική ούτε αυτόματη. Η επιστροφή χορηγείται κατόπιν αιτήσεως και με την προσκόμιση του σχετικού πιστοποιητικού εξαγωγής¹⁶.

15. Όσον αφορά τη μέθοδο υπολογισμού της εισφοράς παραγωγής που αφορά την προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 15¹⁷ ορίζει, στην ουσία, τα εξής:

— Καταρχάς, η συνολική ζημία ή τα συνολικά έσοδα για την επίμαχη περίοδο εμπορίας υπολογίζονται πριν το πέρας της περιόδου αυτής με τον πολλαπλασιασμό του «εξαγωγίμου πλεονάσματος» (προβλεπόμενη παραγωγή ζάχαρης Α και Β μείον προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας) με τον προβλεπόμενο «μέσο όρο ζημιών ή τον [προβλεπόμενο] μέσο όρο εσόδων» ανά τόνο (η διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών¹⁸ διαιρούμενου με τον συνολικό όγκο των εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου εμπορίας) (άρθρο 15, παράγραφος 1)¹⁹.

— Η εν λόγω προβλεπόμενη συνολική ζημία προσαρμόζεται, στη συνέχεια, πριν το τέλος της περιόδου εμπορίας 2005/2006, βάσει της διαφοράς μεταξύ της πραγματικής συνολικής ζημίας που διαπιστώνεται σωρευτικώς (συσσωρευμένο πραγματικό εξαγωγίμο πλεόνασμα πολλαπλασιασμένο με τον μέσο όρο ζημιών που υπολογίζεται βάσει του κανόνα της προηγούμενης παραγράφου) για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002 έως 2005/2006 και του συνολικού αθροίσματος των εισφορών βασικής παραγωγής και των εισφορών Β που έχουν εισπραχθεί (άρθρο 15, παράγραφος 2).

— Αν από τον υπολογισμό που προηγήθηκε αποδειχθεί προβλεπόμενη συνολική ζημία, αυτή διαιρείται δια της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης Α και Β που παράγεται για λογαριασμό της τρέχουσας περιόδου εμπορίας και το ποσό που προκύπτει εισπράττεται από τους παραγωγούς ως εισφορά βασικής παραγωγής, εντός ανώτατων ορίων που καθορίζονται σε σχέση με την τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, για την παραγωγή τους ζάχαρης Α και Β (άρθρο 15, παράγραφος 3).

— Όταν η εισφορά βασικής παραγωγής δεν καλύπτει εξ ολοκλήρου την προβλεπόμενη συνολική ζημία (λόγω της ύπαρξης ανώτατων ορίων), το υπόλοιπο διαιρείται δια της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης Β που παράγεται για λογαριασμό της εν λόγω περιόδου εμπορίας και το ποσό που προκύπτει εισπράττεται από τους παραγωγούς ως εισφορά Β, επίσης εντός ανώτατων ορίων, για την παραγωγή τους ζάχαρης Β (άρθρο 15, παράγραφος 4).

16 — Άρθρο 27, παράγραφος 7.

17 — Το κείμενο του άρθρου 15 περιλαμβάνεται, καθό μέτρο ενδιαφέρει την υπό κρίση υπόθεση, στο παράρτημα των προτάσεών μου.

18 — Βλ. ανωτέρω υποσημείωση 15.

19 — Ο κανονισμός αναφέρει «συνολική ζημία» ή «συνολικά έσοδα». Επειδή όμως οι τιμές στην παγκόσμια αγορά είναι, κατά κανόνα, χαμηλότερες από την κοινοτική τιμή παρεμβάσεως, θα πρόκειται γενικά μάλλον για ζημία παρά για έσοδα. Υπό τις συνθήκες αυτές και προς όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απλούστευση της ανάλυσης, θα μιλήσω μόνο για ζημία κατά την περιγραφή του υπολογισμού.

- Όταν προκύπτει ότι, λόγω των δύο ανώτατων ορίων, η συνολική προβλεπόμενη ζημία της τρέχουσας περιόδου εμπορίας ενδέχεται να μην καλυφθεί από τις εισφορές, το δεύτερο ανώτατο όριο αναθεωρείται προς τα πάνω (άρθρο 15, παράγραφος 5).
- Όλες οι ζημίες που προκύπτουν από τη χορήγηση επιστροφών στην παραγωγή που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 3²⁰, λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της συνολικής ζημίας που αναφέρεται στην παράγραφο 1 (άρθρο 15, παράγραφος 6).

16. Σημειωτέον ότι, αφού i) η *συνολική ζημία* καθορίζει το ποσοστό της εισφοράς επί της παραγωγής, ii) η *συνολική ζημία* προκύπτει από το *εξαγωγίμο πλεόνασμα* και τον *μέσο όρο ζημιών*, iii) το *εξαγωγίμο πλεόνασμα* καθορίζεται σε συνάρτηση, μεταξύ άλλων, με την *ποσότητα ζάχαρης που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας*, και iv) η *μέση ζημία* εξαρτάται από το *σύνολο των εισφορών εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν*, ο τρόπος υπολογισμού της ποσότητας ζάχαρης που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας και το σύνολο των εισφορών εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν, επηρεάζουν άμεσα το ποσό της εισφοράς.

17. Τα δύο ζητήματα που τίθενται στις υπό κρίση υποθέσεις αφορούν την ερμηνεία δύο από τις έννοιες αυτές και τα ερωτήματα, πρώτον, αν για τον υπολογισμό του «εξαγωγίμου πλεονάσματος» πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ζάχαρη που εξάγεται υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων για την οποία δεν έχει καταβληθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή και, δεύτερον, αν οι «εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις» πρέπει να περιλαμβάνουν όλες τις εξαγωγές, συμπεριλαμβανομένων εκείνων για τις οποίες δεν έχει καταβληθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή.

18. Οι εν λόγω δύο έννοιες αντιμετωπίζονται λεπτομερέστερα στον εκτελεστικό κανονισμό του βασικού κανονισμού που εξετάζω αμέσως στη συνέχεια.

Ο εκτελεστικός κανονισμός

19. Το άρθρο 15, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου 15 και ιδίως τα προς είσπραξη ποσά των εισφορών θεσπίζονται με κανονισμό που εκδίδεται προς τούτο. Βάσει (μεταξύ άλλων) της διάταξης αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 314/2002 για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης²¹ (στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός).

20 — Ζάχαρη που χρησιμοποιείται από τη χημική βιομηχανία: βλ. ανωτέρω σημείο 13.

21 — Κανονισμός (ΕΚ) 314/2002 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2002 (ΕΕ L 50, σ. 40), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1140/2003 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ L 160, σ. 33).

20. Ο εκτελεστικός κανονισμός προβλέπει (μεταξύ άλλων) τον καθορισμό της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού καθώς και τον καθορισμό των εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν κατά την τρέχουσα περίοδο εμπορίας υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του βασικού κανονισμού.

21. Το άρθρο 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού, όπως έχει τροποποιηθεί, ορίζει ότι η ποσότητα που διατέθηκε προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας προκύπτει από α) το άθροισμα των ποσοτήτων της ζάχαρης που είναι αποθεματοποιημένη στην αρχή της περιόδου, της ζάχαρης που έχει παραχθεί με τις ποσοστώσεις Α και Β, της ζάχαρης που έχει εισαχθεί σε φυσική κατάσταση και της ζάχαρης που περιέχεται στα εισαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα, από το οποίο αφαιρούνται β) οι ποσότητες ζάχαρης που εξήχθησαν σε φυσική κατάσταση, της ζάχαρης που περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα, της ζάχαρης που είναι αποθεματοποιημένη στο τέλος της περιόδου εμπορίας και (στην ουσία) της ζάχαρης που χρησιμοποιείται από τη χημική βιομηχανία²². Από τη διατύπωση αυτή προκύπτει ότι οι ποσότητες του ανωτέρω στοιχείου β' περιλαμβάνουν το σύνολο της ζάχαρης που περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα είτε καταβλήθηκαν για τη ζάχαρη αυτή επιστροφές κατά την εξαγωγή είτε όχι.

22. Το άρθρο 6, παράγραφος 5, του εκτελεστικού κανονισμού καθορίζει τις «αναλήψεις

υποχρεώσεων κατά την εξαγωγή [που πρόκειται να πραγματοποιηθεί] για την τρέχουσα περίοδο εμπορίας» ως, στην ουσία, το σύνολο, αφενός, της ζάχαρης που εξάγεται σε φυσική κατάσταση με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή που καθορίζονται με διαγωνισμούς που προκηρύσσονται κατά την εν λόγω περίοδο εμπορίας ή βάσει πιστοποιητικών εξαγωγής που εκδίδονται κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου και, αφετέρου, των προβλεπόμενων εξαγωγών ζάχαρης υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή που καθορίζονται προς το σκοπό αυτό κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, οι δε εν λόγω ποσότητες κατανέμονται εξίσου εφ' όλης της περιόδου εμπορίας²³. Η Επιτροπή φέρεται να έχει ερμηνεύσει, τουλάχιστον από το 2003, τον προβλεπόμενο από το άρθρο 6, παράγραφος 4 όρο «αναλήψεις υποχρεώσεων κατά την εξαγωγή» υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει τη ζάχαρη που εξάγεται με επιστροφές κατά την εξαγωγή που έχουν καθορισθεί και καταβληθεί πράγματι και όχι τη ζάχαρη που εξάγεται με επιστροφές κατά την εξαγωγή που έχουν με καθορισθεί πλην όμως δεν έχουν πράγματι καταβληθεί.

23. Το γεγονός ότι λαμβάνεται υπόψη το σύνολο της ζάχαρης που περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα ως προς το δεύτερο στοιχείο του υπολογισμού βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού έχει ως αποτέλεσμα η «προβλεπόμενη ποσότητα που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας» να είναι μικρότερη απ' ό,τι θα ήταν αν δεν περιλαμβανόταν το σύνολο της ζάχαρης που εξάγεται εντός των μεταποιημένων προϊόντων. Επομένως, τούτο αυξάνει το «εξαγώγιμο πλεόνασμα» και, εν τέλει, το ύψος της εισφοράς παραγωγής.

22 — Για τη ζάχαρη που χρησιμοποιείται από τη χημική βιομηχανία, βλ. ανωτέρω σημείο 13. Το πλήρες κείμενο του άρθρου 6, παράγραφος 4, όπως έχει τροποποιηθεί, περιλαμβάνεται στο παράρτημα των προτάσεών μου.

23 — Το πλήρες κείμενο του άρθρου 6, παράγραφος 5, περιλαμβάνεται στο παράρτημα των προτάσεών μου.

24. Οι συνέπειες της αύξησης αυτής φαίνεται να είναι σημαντικές. Στην προκειμένη περίπτωση δεν αμφισβητείται ότι, σε πολλές περιπτώσεις²⁴, οι παραγωγοί ζάχαρης δεν ζητούν επιστροφές κατά την εξαγωγή για τη ζάχαρη που περιέχουν τα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα. Το φαινόμενο αυτό εξηγείται προδήλως από δύο βασικούς λόγους. Πρώτον, οι επιμέγες ποσότητες σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση είναι συχνά τέτοιες που ο παραγωγός δεν ενδιαφέρεται να συντάξει και νυποβάλει τα απαραίτητα έγγραφα. Δεύτερον, ακόμη και όταν οι ποσότητες μπορούν καταρχήν να θεμελιώσουν δικαίωμα για επιστροφές κατά την εξαγωγή που να είναι άξιες λόγου, ο παραγωγός μπορεί να θεωρήσει ως υπερβολικά πολύπλοκη τη διαδικασία δικαιολόγησης της ακριβούς ποσότητας ζάχαρης που περιέχει το προϊόν, από την οποία εξαρτάται το ύψος της επιστροφής κατά την εξαγωγή.

25. Οι εισφορές επί της παραγωγής για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004 καθορίζονται, αντιστοίχως, από τους κανονισμούς 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004²⁵.

24 — Η προσφεύγουσα της κύριας δίκης στην υπόθεση C-5/06 ισχυρίζεται, χωρίς αντίκρουση και βάσει δημοσιευμένων αριθμητικών στοιχείων, ότι η αναλογία είναι της τάξεως του 60 %.

25 — Κανονισμός (ΕΚ) 1837/2002 της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2002, για τον καθορισμό, όσον αφορά την περίοδο εμπορίας 2001/2002, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή καθώς και του συντελεστή της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 278, σ. 13): κανονισμός (ΕΚ) 1762/2003 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2002/2003, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 254, σ. 4) και κανονισμός (ΕΚ) 1775/2004 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2003/2004, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 316, σ. 64).

Το ιστορικό των διαφορών των κυρίων δικών

26. Οι υποθέσεις επί των οποίων καλούνται να αποφανθούν τα αιτούντα δικαστήρια έχουν ως αντικείμενο προσφυγές που άσκησαν παραγωγοί ζάχαρης κατά του καθορισμού εισφορών παραγωγής για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004 ανάλογα με την περίπτωση.

Υπόθεση C-5/06, Zuckerfabrik Jülich

27. Στην υπόθεση C-5/06, Zuckerfabrik Jülich, ο παραγωγός υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό της ποσότητας ζάχαρης που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας και λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος, δεν έπρεπε να συνυπολογίσει τη ζάχαρη που εξάγεται από την Κοινότητα από μορφή μεταποιημένων προϊόντων, για τα οποία δεν έχει καταβληθεί επιστροφή, αφού οι εξαγωγές αυτές δεν προκαλούν ζημία στον προϋπολογισμό της Κοινότητας. Επικουρικώς, η Επιτροπή, για τον υπολογισμό της μέσης ζημίας ανά τόνο ζάχαρης, θα έπρεπε να συνυπολογίσει την ποσότητα για την οποία δεν καταβλήθηκε επιστροφή. Ουδείς αντικειμενικός λόγος δικαιολογεί τον συνυπολογισμό των δύο διαφορετικών ποσοτήτων για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος και της μέσης ζημίας ανά τόνο ζάχαρης. Επομένως, οι συνεισφορές υπερέβησαν το πραγματικό κόστος κάλυψης των ζημιών σε σχέση με τις εξαγωγές.

28. Βάσει των ούτως υπολογιζόμενων εισφορών παραγωγής, η Zuckerfabrik Jülich χρεώθηκε με περίπου 7,3 εκατομμύρια ευρώ για την περίοδο εμπορίας 2003/2004. Η Zuckerfabrik Jülich ισχυρίζεται πάντως ότι το ακριβές ποσό ανέρχεται σε περίπου 3,7 εκατομμύρια ευρώ. Η Zuckerfabrik Jülich προσέφυγε, ως εκ τούτου, κατά του υπολογισμού ενώπιον του Finanzgericht Düsseldorf (Γερμανία).

29. Το δικαστήριο αυτό αμφιβάλλει ως προς το αν ο εκ μέρους της Επιτροπής καθορισμός των ποσοστών εισφοράς βάσει του κανονισμού 1775/2004 συνάδει με το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού, καθόσον οι ποσότητες ζάχαρης που εξήχθησαν υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων και για τις οποίες δεν καταβλήθηκαν επιστροφές κατά την εξαγωγή λήφθηκαν υπόψη κατά τον υπολογισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος.

30. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις του βασικού κανονισμού, η είσπραξη των συνεισφορών στην παραγωγή σκοπεύει να χρεώσει στους παραγωγούς τις επιβαρύνσεις για τη διάθεση των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής σε σχέση με την εσωτερική κατανάλωση. Το Δικαστήριο έχει άλλωστε με προγενέστερη νομολογία του δεχθεί την αρχή αυτή της αυτοχρηματοδότησης²⁶. Τούτο συνηγορεί υπέρ της ερμηνείας του όρου «εξαγωγίμο πλεόνασμα» του άρθρου

15 του βασικού κανονισμού υπό την έννοια ότι πρέπει να περιλαμβάνονται στις προς εξαγωγή ποσότητες προκειμένου να καθορισθεί η «ποσότητα που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας» μόνον οι προς εξαγωγή ποσότητες για τις οποίες καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές κατά την εξαγωγή κατά την επίμαχη περίοδο εμπορίας.

31. Εξάλλου, ο υπολογισμός των ποσών των εισφορών παραγωγής που πρέπει να καθορισθούν, όπως έγινε από την Επιτροπή, δύναται να παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Η αρχή αυτή επιτάσσει τα προβλεπόμενα από κοινοτική διάταξη μέσα να είναι πρόσφορα για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο για την επίτευξη αυτή μέτρο. Αν ο σκοπός της είσπραξης των εισφορών παραγωγής περιορίζεται στη συνεισφορά των παραγωγών στη χρηματοδότηση των επιβαρύνσεων για τη διάθεση των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής, ο καθορισμός του ποσού της εισφοράς χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι μόνο σε ένα μέρος της εξαγόμενης ζάχαρης χορηγήθηκαν επιστροφές κατά την εξαγωγή θα υπερέβαινε το αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρο.

32. Στην περίπτωση που το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού απαιτούσε ότι, για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον οι προς εξαγωγή ποσότητες ζάχαρης για τις οποίες καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές, το

26 — Το αιτούν δικαστήριο μνημονεύει τις αποφάσεις της 22ας Ιανουαρίου 1986, 250/84, Eridania (Συλλογή 1986, σ. 117, σκέψη 19), και της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen και Zuckerfabrik Soest (Συλλογή 1991, σ. I-415, σκέψη 62).

άρθρο 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού και ο κανονισμός 1775/2007²⁷ θα ήταν ανίσχυροι.

μόνον οι προς εξαγωγή ποσότητες ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινσουλίνης για τις οποίες πράγματι χορηγήθηκαν επιστροφές λόγω εξαγωγής;

33. Αντιθέτως, στην περίπτωση που το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού απαιτούσε ότι, για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλες οι προς εξαγωγή ποσότητες ζάχαρης, ανεξαρτήτως από το αν χορηγήθηκε επιστροφή κατά την εξαγωγή σε ένα μέρος αυτών, θα ετίθετο το ζήτημα αν το ίδιο πρέπει να ισχύει και για τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών ανά τόνο ζάχαρης. Στην περίπτωση που το Δικαστήριο έκρινε ότι ο εκ μέρους της Επιτροπής υπολογισμός αυτός της μέσης ζημίας ανά τόνο ζάχαρης αντίκειται στο άρθρο 15 του βασικού κανονισμού, ο κανονισμός 1775/2004²⁸ θα ήταν ανίσχυρος για τον λόγο αυτό.

34. Κατά συνέπεια, το Finanzgericht Düsseldorf υπέβαλε τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει την έννοια το άρθρο 15 του [βασικού] κανονισμού ότι κατά την εξακρίβωση του εξαγωγίμου πλεονάσματος επιτρέπεται να υπολογιστούν

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Είναι ανίσχυρο το άρθρο 6, παράγραφος 4, του [εκτελεστικού] κανονισμού [όπως έχει τροποποιηθεί];

3) Σε περίπτωση που δοθεί αρνητική απάντηση στο πρώτο ερώτημα: Έχει την έννοια το άρθρο 15 του [βασικού] κανονισμού ότι τόσο κατά την εξακρίβωση του εξαγωγίμου πλεονάσματος όσο και κατά την εξακρίβωση της μέσης ζημίας ανά τόνο ζάχαρης πρέπει να υπολογιστούν όλες οι εξαγωγές, ακόμη και αν για ένα μέρος αυτών των εξαγωγών κατά την οικεία περίοδο εμπορίας δεν χορηγήθηκαν επιστροφές λόγω εξαγωγής;

4) Στην περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο, δεύτερο ή τρίτο ερώτημα: Είναι άκυρος ο κανονισμός (ΕΚ) 1775/2004 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2003/2004, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης;»

²⁷ — Προπαρατεθείς κανονισμός στην υποσημείωση 25.

²⁸ — Προπαρατεθείς κανονισμός στην υποσημείωση 25.

Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-23/06 έως C-36/06, *Saint Louis Sucre* κ.λπ.

35. Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-23/06 έως C-36/06, *Saint Louis Sucre* κ.λπ. (στο εξής: υποθέσεις *Saint Louis Sucre*), οι παραγωγοί ισχυρίζονται ότι έχουν καταβάλει υπερβολικά υψηλές εισφορές παραγωγής για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004. Οι παραγωγοί ζήτησαν την επιστροφή των εισφορών αυτών ισχυριζόμενοι ότι από το 2002 η απόδοση της εισφοράς ήταν υψηλότερη σε σχέση με αυτό που προκύπτει από την ορθή εφαρμογή της οικείας νομοθεσίας που προβλέπει την απλή αυτοχρηματοδότηση του συστήματος από τους παραγωγούς. Τούτο εξηγείται κυρίως από το γεγονός ότι ένα τμήμα της ζάχαρης που περιέχεται στα εξαγόμενα μεταποιημένα προϊόντα δεν συνεπάγεται στην πράξη επιστροφή λόγω εξαγωγής και επομένως δεν έχει κόστος. Πάντως, ο εκτελεστικός κανονισμός λαμβάνει υπόψη κατά τον υπολογισμό του εξαγωγικού πλεονάσματος συναλλαγές που δεν συνεπάγονται επιστροφή και επομένως κανένα έξοδο. Οι παραγωγοί θεωρούν ότι η Επιτροπή, υπολογίζοντας διαφορετικά την εξαγόμενη υπό μορφή μεταποιημένου προϊόντος ζάχαρη που δεν τυγχάνει επιστροφής, αφενός ενσωματώνοντάς την στο προς χρηματοδότηση εξαγωγικό πλεόνασμα, αλλά αποκλείοντας αφετέρου την «ανάληψη υποχρεώσεων για την εν λόγω εξαγωγή» που καθιστά δυνατό τον υπολογισμό του «μέσου όρου ζημιών», υπερτίμησε την εισφορά για τις τρεις περιόδους 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004, μη λαμβάνοντας υπόψη της τον σκοπό της αυτοχρηματοδότησης που καθορίζει το Συμβούλιο.

36. Επικουρικώς, αν το Δικαστήριο δεχόταν την ερμηνεία της Επιτροπής ως προς το

εξαγωγικό πλεόνασμα, οι παραγωγοί υποστηρίζουν ότι ο σκοπός της αυτοχρηματοδότησης απαιτεί από την Επιτροπή να συμπεριλαμβάνει στην «εν λόγω εξαγωγή για την οποία έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις» τη ζάχαρη που εξάγεται υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων και για την οποία δεν έχει καταβληθεί επιστροφή λόγω εξαγωγής.

37. Το Tribunal de Grande Instance de Nanterre κρίνει ότι οφείλει να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα, αφού αμφισβητείται το κύρος κοινοτικού κανονισμού. Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι οι διάδικοι συμφωνούν με την ανάγκη της υποβολής παρόμοιου ερωτήματος στο βαθμό που το επίμαχο ζήτημα τίθεται επίσης σε άλλα κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων πλείονα, όπως και η Γαλλία, έχουν εκδηλώσει τη διαφωνία τους με τη μέθοδο που χρησιμοποιεί η διαχειριστική επιτροπή για τον υπολογισμό της συνολικής ζημίας που πρέπει να χρηματοδοτηθεί από την εισφορά παραγωγής.

38. Κατά συνέπεια, το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Είναι ανίσχυρο έναντι του άρθρου 15 του [βασικού] κανονισμού 1260/2001 του Συμβουλίου και έναντι της αρχής της αναλογικότητας το άρθρο 6, παράγραφος 4, του [εκτελεστικού] κανονισμού, και/ή οι εκδοθέντες σε εκτέλεσή του κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003

και 1775/2004, επειδή, όσον αφορά τον υπολογισμό της εισφοράς επί της παραγωγής, το άρθρο αυτό δεν προβλέπει ότι δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό του “εξαγωγίμου πλεονάσματος” οι ποσότητες ζάχαρης που περιλαμβάνονται σε μεταποιημένα προϊόντα τα οποία εξάγονται χωρίς παράλληλη καταβολή επιστροφής κατά την εξαγωγή;

Ανάλυση

Καθορισμός του εξαγωγίμου πλεονάσματος

Σε περίπτωση αρνητικής απάντησας στο ερώτημα αυτό:

- 2) Είναι ανίσχυροι έναντι του [εκτελεστικού] κανονισμού και έναντι του άρθρου 15 του [βασικού] κανονισμού, καθώς και έναντι των αρχών της ίσης μεταχείρισας και της αναλογικότητας, οι κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004 επειδή καθορίζουν εισφορά παραγωγής ζάχαρης, που υπολογίζεται με βάση τον “μέσο όρο ζημιών” ανά εξαγόμενο τόνο, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ποσότητες που εξάγονται χωρίς καταβολή επιστροφής, ενώ οι ίδιες αυτές ποσότητες περιλαμβάνονται στο σύνολο το οποίο αποτελεί τη βάση για την εκτίμηση της συνολικής ζημίας για την οποία απαιτείται σχετική χρηματοδοτική κάλυψη;»

39. Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης, η Γερμανική, η Γαλλική και η Ελληνική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου και προφορικές παρατηρήσεις κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση στο σύνολο των υποθέσεων. Η Ιταλική Κυβέρνηση υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις στην υπόθεση Saint Louis Sucre.

40. Το πρώτο ερώτημα που υποβλήθηκε τόσο στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich όσο και στις υποθέσεις Saint Louis Sucre αφορά στην ουσία το ζήτημα αν το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού απαιτεί να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος μόνον οι εξαγόμενες ποσότητες για τις οποίες έχουν πράγματι καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή.

41. Δεν αμφισβητείται ότι η καταφατική απάντηση στο ερώτημα αυτό²⁹ θα συνεπάγεται την ακυρότητα του άρθρου 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού, αφού από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος, λαμβάνονται υπόψη όλες οι εξαγόμενες ποσότητες είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές λόγω εξαγωγής είτε όχι. Η ακυρότητα του άρθρου 6, παράγραφος 4, αποτελεί αντικείμενο του δεύτερου ερωτήματος στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich και ενός τμήματος του ερωτήματος που υποβλήθηκε στην υπόθεση Saint Louis Sucre.

29 — Οι όροι του πρώτου ερωτήματος που υποβλήθηκε στις υποθέσεις Saint-Louis Sucre είναι πράγματι τέτοιοι που η αποφατική απάντηση στο ερώτημα αυτό ισοδυναμεί με καταφατική απάντηση στο πρώτο ερώτημα που υποβλήθηκε στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich. Αφού είναι λογικό να συνεξεταστούν τα δύο ερωτήματα, τα αναδιατυπώνω σε ένα και το αυτό ερώτημα.

42. Ομοίως, από την καταφατική απάντηση στο πρώτο ερώτημα τόσο στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich όσο και στις υποθέσεις Saint Louis Sucre (όπως αναδιατυπώθηκε ανωτέρω) θα προκύπτει ότι οι κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004 που καθορίζουν τα ποσά των εισφορών επί της παραγωγής και υπολογίζονται βάσει, μεταξύ άλλων, του άρθρου 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού, είναι ανίσχυροι κατά το μέτρο αυτό. Η ακυρότητα των κανονισμών 1837/2002, 17762/2003 και 1775/2004 αποτελεί αντικείμενο (όσον αφορά τον κανονισμό 1775/2004) του τέταρτου ερωτήματος στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich και (όσον αφορά τους τρεις κανονισμούς) ενός τμήματος του πρώτου ερωτήματος στις υποθέσεις Saint Louis Sucre.

43. Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 15 του βασικού κανονισμού, η συνολική ζημία που καθορίζει το ποσοστό της εισφοράς παραγωγής αποτελεί το γινόμενο του εξαγωγίμου πλεονάσματος και του μέσου όρου ζημιών. Το εξαγωγίμο πλεόνασμα υπολογίζεται σε συνάρτηση με την ποσότητα της ζάχαρης που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας. Το άρθρο 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού, όπως έχει τροποποιηθεί, ορίζει ότι η ποσότητα που διατέθηκε προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας προκύπτει από α) το άθροισμα των ποσοτήτων της ζάχαρης που είναι αποθεματοποιημένη στην αρχή της περιόδου, της ζάχαρης που έχει παραχθεί με τις ποσοστώσεις Α και Β, της ζάχαρης που έχει εισαχθεί σε φυσική κατάσταση και της ζάχαρης που περιέχεται στα εισαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα, από το οποίο αφαιρούνται β) οι ποσότητες ζάχαρης που εξήχθησαν σε φυσική κατάσταση, της ζάχαρης που περιέχεται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα, της ζάχαρης που είναι αποθεματοποιημένη στο τέλος της περιόδου εμπορίας και (στην ουσία) της ζάχαρης που χρησιμοποιείται από τη χημική βιομηχανία.

44. Δεν αμφισβητείται ότι η έννοια της ζάχαρης «[που] περιέχεται στα εξαγόμενα μεταποιημένα προϊόντα» σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4, όπως έχει τροποποιηθεί, περιλαμβάνει όλη τη ζάχαρη που περιέχεται στα εξαγόμενα μεταποιημένα προϊόντα, ακόμη και τη ζάχαρη για την οποία δεν έχει καταβληθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή. Το ερώτημα που τίθεται είναι αν η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη προς το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού.

45. Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης και η Γαλλική, η Ελληνική και η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζουν, μεταξύ άλλων, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού, μόνον οι εξαγόμενες ποσότητες ζάχαρης για τις οποίες έχουν πράγματι καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή μπορούν να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος. Προς στήριξη της άποψής τους, επικαλούνται, με διαφορετικό τρόπο, πρώτον, το γράμμα, την οικονομία, τη γένεση, τον σκοπό και την ερμηνεία του βασικού κανονισμού από το Δικαστήριο καθώς και, δεύτερον, την αρχή της αναλογικότητας.

46. Η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή υποστηρίζουν την αντίθετη άποψη.

47. Η Γερμανική Κυβέρνηση επικαλείται συναφώς το γράμμα του άρθρου 15 του βασικού κανονισμού και του άρθρου 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού καθώς και τους σκοπούς της εισφοράς

παραγωγής που περιλαμβάνουν τον έλεγχο της παραγωγής ζάχαρης και τη σταθεροποίηση της αγοράς³⁰.

τεχνητώς και οι εισφορές επί της παραγωγής είναι, ως εκ τούτου, υψηλότερες. Στη δεύτερη περίπτωση, το σαφές γράμμα των διατάξεων οδηγεί στο αντίθετο συμπέρασμα: στο στάδιο αυτό του υπολογισμού, λαμβάνεται υπόψη μόνον ό,τι εξάχθηκε.

48. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο βασικός κανονισμός την υποχρεώνει να λάβει υπόψη, για τον υπολογισμό του εξαγωγικού πλεονάσματος, το σύνολο των εξαγωγών, συμπεριλαμβανομένων των εξαγωγών για τις οποίες δεν έχουν καταβληθεί επιστροφές λόγω εξαγωγής. Η Επιτροπή θεωρεί λογικό να ενεργήσει κατ' αυτό τον τρόπο, αφού πρέπει να συμπεριληφθούν στο εξαγωγικό πλεόνασμα όλες οι ποσότητες, είτε εξαχθούν πράγματι είτε όχι, για τη διάθεση των οποίων προβλέπονται κοινοτικά μέτρα. Εξάλλου, η κοινοτική κατανάλωση, θα υπερτιμόταν, αν ορισμένες ποσότητες που εξαγονται δεν λαμβάνονταν υπόψη.

50. Κατά την άποψή μου, θα ήταν εσφαλμένο να δεχθούμε τη δεύτερη άποψη. Ο υπολογισμός δεν περιλαμβάνεται στον κανονισμό ως σχήμα λόγου. Προβλέπεται ως ένα στάδιο για να καθορισθεί αν υπάρχει *συνολική ζημία*. Όπως υποστηρίζει η Zuckerfabrik Jülich, αφού ο όρος «συνολική ζημία» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο ε', είναι ιεραρχικά ανώτερος σε σχέση με τους δευτερεύοντες όρους «εξαγωγικό πλεόνασμα» και «μέσο όρο ζημιών», βάσει του όρου αυτού πρέπει να ερμηνευθούν οι δύο άλλοι όροι. Σε περίπτωση συνολικής ζημίας, η εισφορά επί της παραγωγής υπολογίζεται σε ευθεία και άμεση συνάρτηση με τη ζημία αυτή και εισπράττεται από τους παραγωγούς ζάχαρης σε ποσοστό που τους επιβαρύνει για το σύνολο της ζημίας (στο πλαίσιο ενός ανώτατου ορίου).

49. Θεωρώ ότι, επί της ουσίας, το ζήτημα εστιάζεται στο ερώτημα αν δεχόμαστε μια ευρεία ερμηνεία που βασίζεται στον απώτερο σκοπό του υπολογισμού, ή μια στενότερη ερμηνεία παραμένοντας προσηλωμένοι στα διάφορα στοιχεία του υπολογισμού. Στην πρώτη περίπτωση, ο σκοπός της αυτοχρηματοδότησης φαίνεται να συνηγορεί υπέρ της άποψης ότι μπορεί να λαμβάνεται υπόψη μόνον η ζάχαρη που εξαγεται εντός μεταποιημένων προϊόντων για την οποία έχουν ζητηθεί και καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή. Σε αντίθετη περίπτωση, λόγω αιτιότητας, η «συνολική ζημία» υπερεκτιμάται

51. Η αρχή της ευθύνης των παραγωγών εισήχθη με τον κανονισμό 1785/1981³¹. Το Δικαστήριο, με την απόφαση Eridania³², έκρινε ότι το προηγούμενο του κανονισμού αυτού καθεστώς προέβλεπε ένα κοινοτικό σύστημα χρηματοδότησης των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων. Στο πλαίσιο του προϊσχύσαντος αυτού συστήματος, το

30 — Η Γερμανική Κυβέρνηση παραπέμπει στην προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 26 απόφαση Eridania, σκέψη 19.

31 — Αναφέρεται στην υποσημείωση 9.

32 — Αναφέρεται στην υποσημείωση 26.

σύνολο των παραγωγών επιβαρυνόταν, εντός ορισμένων ορίων, με τα εν λόγω έξοδα διάθεσης, μέσω εισφορών παραγωγής και ο κοινοτικός προϋπολογισμός επιβαρυνόταν με το υπόλοιπο. Ο κανονισμός 1785/1981 εισήγαγε το σύστημα στο οποίο βασίζονται οι παρούσες διατάξεις. Άλλωστε, η διατύπωση της ενδεκάτης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού 1785/1981 είναι, ως επί το πλείστον, όμοια με τη διατύπωση της ενάτης αιτιολογικής σκέψης του βασικού κανονισμού.

52. Η εν λόγω ενάτη αιτιολογική σκέψη, σε συνδυασμό με τις λοιπές αιτιολογικές σκέψεις που μνημονεύονται στο ανωτέρω σημείο 7, αποδεικνύει, κατά την άποψή μου, ότι η εισφορά επί της παραγωγής υπό το μεταγενέστερο του 1981 καθεστώς σκοπεί οπωσδήποτε να εξασφαλίσει την εκ μέρους των παραγωγών κάλυψη των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων της παραγωγής.

53. Εξάλλου, η ενδεκάτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού αναφέρει την αρχή της πλήρους οικονομικής ευθύνης των παραγωγών για κάθε περίοδο εμπορίας για τις ζημίες που οφείλονται στη διάθεση των πλεονασμάτων. Αυτό αποδεικνύει ότι πρόκειται για πραγματικές ζημίες.

54. Στη υπόθεση Eridania, το Δικαστήριο κλήθηκε να αποφανθεί αν η εισφορά παραγωγής δεν λάμβανε υπόψη την απαγόρευση των διακρίσεων, καθόσον το σύνολο των επιβαρύνσεων που συνδέονται με τη

χρηματοδότηση του συστήματος των ποσοστώσεων υπολογιζόταν βάσει της κατατάξεως στο εσωτερικό της Κοινότητας, ενώ οι επιβαρύνσεις των ατομικών επιχειρήσεων υπολογιζόταν βάσει της πραγματικής παραγωγής τους κατά τη διάρκεια της οικείας περιόδου.

55. Το Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα αυτό. Το Δικαστήριο, με την απόφασή του, έκρινε ότι «το σύστημα ποσοστώσεων [...] εξασφαλίζει τη διάθεση ορισμένων ποσοτήτων σε εγγυημένη τιμή, μέσω ενός συστήματος χρηματοδότησης των εξόδων διάθεσης, τα οποία φέρει αλληλεγγύως το σύνολο των παραγωγών. Το εν λόγω σύστημα χρηματοδότησης είναι έτσι διαρθρωμένο, ώστε για την ποσόστωση Α που αντιπροσωπεύει την εγχώρια καταγωγή, να εισπράττεται μόνο μια πολύ μικρή εισφορά, ενώ η ποσόστωση Β που προορίζεται βασικά προς εξαγωγή υπόκειται σε πολύ υψηλότερη εισφορά, τέτοια που να παρέχει τη δυνατότητα χρηματοδότησης των αναγκαίων επιστροφών και να ασκεί ταυτόχρονα επίδραση αποτρεπτική για τους παραγωγούς»³³.

56. Το αιτούν δικαστήριο στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich και η Γερμανική Κυβέρνηση στις δύο υποθέσεις επικαλούνται την κρίση αυτή προς στήριξη της άποψης ότι η εισφορά παραγωγής σκοπεί όχι μόνο στην επιβάρυνση των παραγωγών με τα έξοδα διάθεσης αλλά και στην άσκηση αποτρεπτικής επίδρασης για τους παραγωγούς.

33 — Σκέψη 19 (η υπογράμμιση δική μου).

57. Πάντως, είναι σαφές ότι η διατύπωση που χρησιμοποιεί το Δικαστήριο συνάδει με την άποψη ότι κύριος σκοπός είναι η αυτοχρηματοδότηση από τους παραγωγούς.

58. Από την οικονομία του άρθρου 15 του βασικού κανονισμού προκύπτει επίσης ότι κύριος σκοπός είναι η αυτοχρηματοδότηση. Το άρθρο 15, παράγραφος 3, ορίζει ότι η εισφορά επί της παραγωγής υπολογίζεται διαιρώντας την προβλεπόμενη συνολική ζημία με την προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης Α και Β της οποίας η παραγωγή καταλογίζεται στην τρέχουσα περίοδο στο πλαίσιο ενός ανώτατου ορίου³⁴. Πάντως, οσάκις η ούτως υπολογιζόμενη εισφορά επί της παραγωγής «δεν καθιστά δυνατή την πλήρη κάλυψη της συνολικής ζημίας», το άρθρο 15, παράγραφος 4, προβλέπει τον υπολογισμό μιας πρόσθετης εισφοράς παραγωγής ζάχαρης Β, επίσης στο πλαίσιο ενός ανώτατου ορίου³⁵. Εξάλλου, σε περίπτωση που θα υπήρχε κίνδυνος, λόγω των δύο ανώτατων ορίων, η προβλεπόμενη συνολική «να μην καλυφθεί από τα αναμενόμενα έσοδα από τις εισφορές αυτές», το άρθρο 15, παράγραφος 5, προβλέπει μια μεταγενέστερη προσαρμογή, στο πλαίσιο ενός νέου ανώτατου ορίου³⁶.

59. Εξάλλου, η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τον τρόπο που ο βασικός κανονισμός αντιμετωπίζει τις επιστροφές στην παραγωγή

ζάχαρης που χρησιμοποιείται από τη χημική βιομηχανία³⁷. Το άρθρο 15, παράγραφος 6, απαιτεί το σύνολο των *ζημιών που οφείλονται στη χορήγηση τέτοιων επιστροφών στην παραγωγή* να λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της συνολικής ζημίας που προβλέπει η παράγραφος 1, στοιχείο ε'. Επομένως, οι επιστροφές στην παραγωγή λαμβάνονται υπόψη μόνον εφόσον έχουν πράγματι χορηγηθεί.

60. Κατά τα λοιπά, το γεγονός και μόνον ότι η εισφορά παραγωγής επιβαρύνει του παραγωγούς με τη χρηματοδότηση της ενίσχυσης της εξαγωγής των πλεονασμάτων της παραγωγής, μου φαίνεται ότι ασκεί αποτρεπτική επίδραση για τους παραγωγούς. Το γεγονός και μόνον, ανάλογα με την περίπτωση, ότι οι εισφορές επί της παραγωγής ασκούν αποτρεπτική επίδραση για τα πλεονάσματα της παραγωγής σε σχέση με την κοινοτική κατανάλωση ουδόλως είναι ασύμβατο προς τον κύριο σκοπό των εισφορών αυτών για τη χρηματοδότηση των επιστροφών στην παραγωγή και επομένως δεν βάλλει κατά της άποψης ότι οι εισφορές αυτές πρέπει να υπολογίζονται με τέτοιο τρόπο ώστε οι παραγωγοί να μην πληρώνουν περισσότερο από το προς τούτο αναγκαίο.

61. Κατά την άποψή μου, το μόνο πειστικό επιχειρήμα κατά της ερμηνείας που προτείνω είναι ότι η ερμηνεία αυτή εξομοιώνει την εξαγόμενη ζάχαρη εντός των μεταποιημένων προϊόντων για την οποία δεν έχει καταβληθεί επιστροφή λόγω εξαγωγής με

34 — Για τη ζάχαρη, η εισφορά δεν μπορεί να υπερβαίνει ένα ανώτατο ποσό που ισούται με το 2 % της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης.

35 — Ήτοι 30 % της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης.

36 — Ήτοι 37,5 % της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης.

37 — Σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3: βλ., ανωτέρω, σημείο 13.

τη ζάχαρη «[που] διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας» κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού. Πράγματι, προφανώς δεν πρόκειται για μια λογική εξήγηση του όρου.

62. Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι η έννοια του όρου «ζάχαρη [που] διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας» δεν έχει αυτόνομο περιεχόμενο. Πρόκειται απλώς για τον καθορισμό ενός ενδιάμεσου σταδίου στον υπολογισμό του «εξαγωγίμου πλεονάσματος». Επομένως, η σημασία που θα μπορούσε να αποδοθεί κανονικά στον καθορισμό αυτό υπό άλλες προϋποθέσεις δεν παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

63. Αν πάντως ήθελε θεωρηθεί ως ουσιώδης μια ερμηνεία του όρου «ζάχαρη [...] που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας» η οποία να συνάδει προς το γενικότερο πλαίσιο, νομίζω ότι είναι δυνατό να επιτευχθεί. Κατά τη γνώμη μου, η λύση συνίσταται στην εξομοίωση της εξαγόμενης ζάχαρης χωρίς έξοδα για την Κοινότητα — συμπεριλαμβανομένης της ζάχαρης που εξαγεται εντός των μεταποιημένων προϊόντων για την οποία δεν έχει καταβληθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή— με τη ζάχαρη που διατίθεται προς κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας. Η ερμηνεία αυτή, αν και οριακή, μου φαίνεται ότι επιβάλλεται ώστε, γενικότερα, να ερμηνευθεί η ρύθμιση

κατά τρόπο που να λαμβάνονται υπόψη οι σκοποί της³⁸.

64. Στις υποθέσεις Saint Louis Sucre η Επιτροπή υπενθύμισε τη νομολογία κατά την οποία ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής ευρεία διακριτική εξουσία η οποία αντιστοιχεί στις πολιτικές ευθύνες που του αναθέτουν τα άρθρα 34 ΕΚ έως 37 ΕΚ. Κατά συνέπεια, ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του αν το σχετικό μέτρο βαρύνεται με πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως ή με κατάχρηση εξουσίας ή αν το σχετικό όργανο προδήλως υπερέβη τα όρια της διακριτικής του εξουσίας³⁹.

65. Πράγματι, το Δικαστήριο αποφάνθηκε έτσι. Το γεγονός όμως αυτό δεν παρέχει απεριόριστες δυνατότητες στον κοινοτικό νομοθέτη στον τομέα της γεωργικής πολιτικής. Το Δικαστήριο δεν αποκλείει τον δικαστικό έλεγχο της εκ μέρους των οργάνων άσκησης της ευρείας διακριτικής τους ευχέρειας. Προκειμένου ο έλεγχος αυτός να έχει πρακτική αποτελεσματικότητα, πρέπει το Δικαστήριο να μπορεί να παρεμβαίνει οσάκις, όπως στην προκειμένη περίπτωση, η μέθοδος υπολογισμού της εισφοράς επί της παραγωγής, η οποία αποτελεί μέσο ούτως

38 — Μια άλλη λύση θα ήταν να εξομοιωθεί η μεταποίηση της ζάχαρης που περιέχεται στα μεταποιημένα προϊόντα με τη διάθεση της ζάχαρης αυτής στο εσωτερικό της Κοινότητας, μετριάζοντας στη συνέχεια την ερμηνεία αυτή ούτως ώστε, οσάκις καταβλήθηκαν επιστροφές κατά την εξαγωγή για τη ζάχαρη που μεταποιείται, η μεταποίηση αυτή να μη συνιστά, εν τέλει, διάθεση στο εσωτερικό της Κοινότητας. Κατά τη γνώμη μου, η λύση αυτή είναι περισσότερο τεχνητή και, ως εκ τούτου, λιγότερο πειστική από τη λύση που προτείνω.

39 — Απόφαση της 12ης Ιουλίου 2001, C-189/01, Jippes κ.λπ. (Συλλογή 2001, σ. I-5689, σκέψη 80).

ώστε οι παραγωγοί να επιβαρύνονται με το κόστος της Κοινότητας για τη διάθεση των πλεονασμάτων της παραγωγής, καταλήγει προδήλως στην είσπραξη υπερβολικών ποσών, επιβάλλοντας έτσι ένα δυσανάλογο βάρος στους παραγωγούς.

συμπεριλαμβανομένων των εξαγωγών για τις οποίες δεν καταβλήθηκαν επιστροφές κατά την εξαγωγή ή αν, αντιθέτως, πρέπει να αποκλεισθούν από τον υπολογισμό οι εξαγωγές που δεν έτυχαν επιστροφών κατά την εξαγωγή.

66. Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι, προκειμένου να καθορισθεί το εξαγωγίμο πλεονάσμα, μπορούν να λαμβάνονται υπόψη μόνον οι εξαγόμενες ποσότητες ζάχαρης για τις οποίες καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές λόγω εξαγωγής.

67. Δεν αμφισβητείται ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού δεν ακολουθεί την ερμηνεία αυτή. Επομένως, η διάταξη αυτή καθώς και οι κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004 είναι κατά το μέτρο αυτό ανίσχυροι.

Καθορισμός του μέσου όρου ζημιών

68. Το τρίτο ερώτημα στην υπόθεση Zuckerfabrik Jülich και το δεύτερο ερώτημα στις υποθέσεις Saint Louis Sucre αφορούν στην ουσία το ζήτημα αν το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού απαιτεί να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της μέσης ζημίας ανά τόνο ζάχαρης όλες οι εξαγωγές,

69. Υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού, η συνολική ζημία που καθορίζει το ποσοστό της εισφοράς παραγωγής, αποτελείται από το γινόμενο του εξαγωγίμου πλεονάσματος και της μέσης ζημίας ανά τόνο. Η μέση ζημία ανά τόνο συνίσταται στη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών διαιρούμενων με το σύνολο των εξαγωγών για τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της περιόδου αυτής. Το άρθρο 6, παράγραφος 5, του εκτελεστικού κανονισμού προσδιορίζει τις εξαγωγές για τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου εμπορίας ως το σύνολο, στην ουσία, της ζάχαρης που πρόκειται να εξαχθεί σε φυσική κατάσταση με επιστροφές κατά την εξαγωγή⁴⁰ που καθορίζονται με διαγωνισμούς που προκηρύσσονται κατά την εν λόγω περίοδο εμπορίας ή βάσει πιστοποιητικών εξαγωγής που εκδίδονται κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου εμπορίας και ως το σύνολο των προβλεπόμενων εξαγωγών ζάχαρης υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων με επιστροφές κατά την εξαγωγή⁴¹ που καθορίζονται προς τον σκοπό αυτό κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, ενώ οι εν λόγω ποσότητες κατανέμονται εξίσου εφ' όλης της περιόδου εμπορίας.

40 — Βλ. υποσημείωση 15.

41 — Ό.π.

70. Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης και η Γαλλική Κυβέρνηση επαναλαμβάνουν ότι, κατά τον υπολογισμό της συνολικής ζημίας, η ζάχαρη που δεν επέφερε ζημία για την Κοινότητα πρέπει να αποκλεισθεί από το εξαγωγίμο πλεόνασμα που αποτελεί ένα από τα στοιχεία του υπολογισμού αυτού. Αν η Επιτροπή ενεργούσε έτσι, θα ήταν λογικό να αποκλείσει τη ζάχαρη αυτή και κατά τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών που αποτελεί το άλλο στοιχείο. Έτσι ενεργεί η Επιτροπή σήμερα. Το ερώτημα αυτό τέθηκε επικουρικός, ήτοι στην περίπτωση που το Δικαστήριο έκρινε ότι όλη η ζάχαρη που εξάγεται υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό της συνολικής ζημίας. Σε μια τέτοια περίπτωση, αν η Επιτροπή δεν λαμβάνει επίσης υπόψη, κατά τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών, όλη τη ζάχαρη που εξάγεται υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων, είτε καταβλήθηκαν επιστροφές κατά την εξαγωγή είτε όχι, ο υπολογισμός θα είναι εσφαλμένος αφού το σύνολο των εξαγωγών που λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος θα είναι μεγαλύτερο από το σύνολο που λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του μέσου όρου ζημιών. Αυτό θα αντέβαινε προς την αρχή της αναλογικότητας, αφού ο μέσος όρος ζημιών θα αυξανόταν τεχνητός και δεν θα ανταποκρινόταν στο πραγματικό μέσο κόστος του συνόλου των εξαγωγών που θα είχαν ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της συνολικής ζημίας.

71. Η Ελληνική και η Ιταλική Κυβέρνηση δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις επί της ερμηνείας του μέσου όρου ζημιών.

72. Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, αν το εξαγωγίμο πλεόνασμα καθορίζεται βάσει του συνόλου των εξαγωγών ενώ

η μέση ζημία υπολογίζεται βάσει μόνο των εξαγωγών που έτυχαν επιστροφών, αυτό μπορεί να καταλήξει σε μια εισφορά παραγωγής που να υπερβαίνει τις πραγματικές ζημίες, γεγονός που θα αντέκειται στην αρχή της αυτοχρηματοδότησης.

73. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο χρησιμοποίησε ρητώς τον όρο «εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις» και όχι τον όρο «εξαγόμενες ποσότητες». Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο όρος «υποχρεώσεις» αφήνει να εννοηθεί ότι στις εξαγωγές αυτές εφαρμόζονται κοινοτικά μέτρα, εν προκειμένω επιστροφές κατά την εξαγωγή. Εξάλλου, δεδομένου ότι ο υπολογισμός του μέσου όρου ζημιών σκοπεί να καθορίσει το κόστος ανά μονάδα πλεονάζουσας ζάχαρης στην αγορά, για τον καθορισμό του κόστους αυτού, μπορούν να ληφθούν υπόψη μόνον οι ποσότητες για τις οποίες υφίσταται πράγματι κόστος διαθέσεως.

74. Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ', ο μέσος όρος ζημιών ή ο μέσος όρος εσόδων ισούται με τη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών που υπολογίζονται επί του συνόλου των εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου εμπορίας. Στην πράξη, η διαφορά αυτή καταλήγει συνήθως σε έναν

μέσο όρο ζημιών, αφού οι τιμές στην παγκόσμια αγορά είναι συνήθως κατώτερες από τις κοινοτικές τιμές στηρίξεως. Ο εν λόγω μέσος όρος ζημιών πολλαπλασιάζεται στη συνέχεια με το εξαγωγίμο πλεόνασμα προκειμένου να υπολογιστεί η προβλεπόμενη συνολική ζημία. Η προβλεπόμενη συνολική ζημία διαιρείται στη συνέχεια με την προβλεπόμενη ποσότητα παραγόμενης ζάχαρης και το ποσόν που προκύπτει εισπράτεται από τους παραγωγούς ως εισφορά βασικής παραγωγής.

75. Ήδη εξέθεσα γιατί θεωρώ ότι, κατά τον υπολογισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος, η ζάχαρη που περιέχεται στα εξαγόμενα μεταποιημένα προϊόντα μπορεί να λαμβάνεται υπόψη μόνον εφόσον έχει τύχει επιστροφών κατά την εξαγωγή. Είναι προφανές ότι, αν αυτό ισχύει, κατά λογική συνέπεια το έτερο στοιχείο για τον καθορισμό της προβλεπόμενης συνολικής ζημίας, ήτοι ο μέσος όρος ζημιών, θα πρέπει επίσης να λαμβάνει υπόψη τη ζάχαρη που εξάγεται εντός των μεταποιημένων προϊόντων μόνον εφόσον έχει τύχει επιστροφών κατά την εξαγωγή.

Πρόταση

76. Για τους ανωτέρω λόγους, θεωρώ ότι στα υποβληθέντα από το Finanzgericht Düsseldorf ερωτήματα, πρέπει να δοθούν οι ακόλουθες απαντήσεις:

«— Το άρθρο 15 του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης απαιτεί να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του εξαγωγίμου πλεονάσματος μόνον οι εξαγόμενες ποσότητες ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης για τις οποίες έχουν πράγματι καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή.

— Το άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 314/2002 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2002, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του

καθεστώς των ποσοτώσεων στον τομέα της ζάχαρης, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1140/2003 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2003, είναι ανίσχυρος καθότι μέτρο δεν ακολουθεί την ερμηνεία αυτή του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001.

- Ο κανονισμός (ΕΚ) 1775/2004 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2003/2004, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης είναι ανίσχυρος καθότι μέτρο οι εν λόγω συνεισφορές στην παραγωγή καθορίζονται βάσει εσφαλμένης ερμηνείας του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001.»

77. Για τους ίδιους λόγους, θεωρώ ότι στο πρώτο ερώτημα που υπέβαλε το Tribunal de Grande Instance de Nanterre στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-23/06 έως 36/06 πρέπει να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

- «— Το άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 314/2002 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2002, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των ποσοτώσεων στον τομέα της ζάχαρης, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1140/2003 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2003, καθώς και οι κανονισμοί (ΕΚ) 1837/2002 της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2002, για τον καθορισμό, όσον αφορά την περίοδο εμπορίας 2001/2002, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή καθώς και του συντελεστή της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης, 1762/2003 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2002/2003, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης και 1775/2004 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2003/2004, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης είναι ανίσχυροι βάσει του άρθρου 15 του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης, καθότι μέτρο δεν προβλέπουν, για τον υπολογισμό της συνεισφοράς στην παραγωγή, τον αποκλεισμό από το “εξαγώγιμο πλεόνασμα” των ποσοτήτων της ζάχαρης που περιέχονται στα εξαγόμενα μεταποιημένα προϊόντα τα οποία δεν έχουν τύχει επιστροφής κατά την εξαγωγή.»

Παράρτημα

Κανονισμός (ΕΚ) 1260/2001 (βασικός κανονισμός)

Το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού ορίζει, όσον αφορά την προκειμένη περίπτωση, τα εξής:

«1. Πριν από το τέλος κάθε περιόδου εμπορίας, διαπιστώνεται:

- α) η προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης Α και Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β που παράγεται για λογαριασμό της τρέχουσας περιόδου εμπορίας·
- β) η προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που διατίθεται για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας κατά τη διάρκεια της τρέχουσας περιόδου εμπορίας·
- γ) το πλεόνασμα που είναι δυνατόν να εξαχθεί αφού αφαιρεθεί η ποσότητα που αναφέρεται στο στοιχείο α' από την ποσότητα που αναφέρεται στο στοιχείο β'·
- δ) ο προβλεπόμενος μέσος όρος ζημιών ή ο προβλεπόμενος μέσος όρος εσόδων ανά τόνο ζάχαρης για τις εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου εμπορίας·

Αυτός ο μέσος όρος ζημιών ή εσόδων ισούται με τη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών που υπολογίζονται επί του συνολικού όγκου των εξαγωγών για τις οποίες έχουν αναληφθεί οι εν λόγω υποχρεώσεις·

ε) η προβλεπόμενη συνολική ζημία ή τα προβλεπόμενα συνολικά έσοδα που υπολογίζονται με τον πολλαπλασιασμό του πλεονάσματος που αναφέρεται στο στοιχείο γ' με τη μέση ζημία ή το μέσο όρο εσόδων που αναφέρονται στο στοιχείο δ'.

2. Πριν από το τέλος της περιόδου εμπορίας 2005/2006 και με την επιφύλαξη του άρθρου 10, παράγραφοι 3 έως 6, διαπιστώνονται σωρευτικά για τις περιόδους εμπορίας 2001/02 έως 2005/06:

α) το [εξαγωγίμο] πλεόνασμα που ορίζεται βάσει των στοιχείων της πραγματικής παραγωγής ζάχαρης Α, Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β, αφενός, και της οριστικής ποσότητας ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης, αφετέρου, που διατέθηκαν για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας·

β) ο μέσος όρος ζημιών ή εσόδων ανά τόνο ζάχαρης που προκύπτει από το σύνολο των υποχρεώσεων πραγματοποίησης εξαγωγών που έχουν αναληφθεί, σύμφωνα με τον κανόνα υπολογισμού που αναφέρεται στην παράγραφο 1, στοιχείο δ', δεύτερο εδάφιο·

γ) οι συνολικές ζημίες ή τα συνολικά έσοδα με τον πολλαπλασιασμό του πλεονάσματος που αναφέρεται στο σημείο α' με το μέσο όρο ζημιών ή το μέσο όρο εσόδων που αναφέρονται στο σημείο β'·

δ) το συνολικό άθροισμα των εισφορών βασικής παραγωγής και των εισφορών Β που έχουν εισπραχθεί.

Η προβλεπόμενη συνολική ζημία ή τα προβλεπόμενα συνολικά έσοδα που αναφέρονται στην παράγραφο 1, στοιχείο ε', προσαρμόζονται βάσει της διαφοράς μεταξύ των διαπιστώσεων που αναφέρονται στα στοιχεία γ' και δ'.

3. Αν από τις διαπιστώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1 αποδειχθεί, μετά την προσαρμογή σύμφωνα με την παράγραφο 2 [...], ενδεχόμενη συνολική ζημία, αυτή διαιρείται δια της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης A και B, ισογλυκόζης A και B και σιροπιού ινουλίνης A και B που παράγεται για λογαριασμό της τρέχουσας περιόδου εμπορίας. Το ποσό που προκύπτει εισπράττεται από τους παραγωγούς ως συνεισφορά βασικής παραγωγής για την παραγωγή τους ζάχαρης A και B, ισογλυκόζης A και B και σιροπιού ινουλίνης A και B.

Ωστόσο, η εισφορά αυτή δεν δύναται να υπερβαίνει:

- για την εν λόγω ζάχαρη μέγιστο ποσό ίσο προς το 2 % της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης,
- για το εν λόγω σιρόπι ινουλίνης, εκφραζόμενο σε ισοδύναμο ζάχαρης, ισογλυκόζης με την εφαρμογή του συντελεστή 1,9, ανώτατο ποσό ίσο προς αυτό που εφαρμόζεται στη λευκή ζάχαρη,
- για την εν λόγω ισογλυκόζη, το μέρος της εισφοράς στη βασική παραγωγή που επιβαρύνει τους παραγωγούς της ζάχαρης.

4. Όταν το ανώτατο όριο της εισφοράς στη βασική παραγωγή δεν [καθιστά δυνατή] την εξ ολοκλήρου κάλυψη της συνολικής ζημίας που αναφέρεται στην παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, το υπόλοιπο διαιρείται δια της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης Β, ισογλυκόζης Β και σιροπιού ινουλίνης Β που παράγεται για λογαριασμό της εν λόγω περιόδου εμπορίας. Το ποσό που προκύπτει εισπράττεται από τους παραγωγούς ως εισφορά Β για την παραγωγή τους ζάχαρης Β, ισογλυκόζης Β και σιροπιού ινουλίνης Β.

Ωστόσο, με την επιφύλαξη της παραγράφου 5, η εισφορά αυτή δεν είναι δυνατόν να υπερβεί:

- για τη ζάχαρη Β, ανώτατο ποσό ίσο προς το 30 % της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης,
- για το σιρόπι ινουλίνης, εκφραζόμενο σε ισοδύναμο ζάχαρης/ισογλυκόζης με την εφαρμογή του συντελεστή 1,9, ανώτατο ποσό ίσο προς αυτό που εφαρμόζεται στη λευκή ζάχαρη Β,
- για την ισογλυκόζη Β, το μέρος της εισφοράς Β που επιβαρύνει τους παραγωγούς της ζάχαρης.

5. Όταν, βάσει των διαπιστώσεων που αναφέρονται στην παράγραφο 1, προκύπτει ότι, λόγω του ανωτάτου ορίου της εισφοράς στη βασική παραγωγή και αυτού της εισφοράς Β που καθορίζονται στις παραγράφους 3 και 4 η συνολική προβλεπόμενη ζημία της τρέχουσας περιόδου εμπορίας ενδέχεται να μην καλυφθεί από τα αναμενόμενα έσοδα αυτών των εισφορών, το ανώτατο ποσοστό που αναφέρεται στην παράγραφο 4, πρώτη περίπτωση, αναθεωρείται στο βαθμό που είναι αναγκαίο για να καλυφθεί η εν λόγω συνολική ζημία χωρίς να είναι δυνατόν να υπερβαίνει τα 37,5 %.

Το ανώτατο αναθεωρημένο ποσοστό της εισφοράς Β καθορίζεται για την τρέχουσα περίοδο εμπορίας πριν από την 15η Σεπτεμβρίου της ίδιας περιόδου εμπορίας. Η ελάχιστη τιμή του τεύτλου Β που αναφέρεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β' τροποποιείται ανάλογα.

6. Όλες οι ζημίες που προκύπτουν από τη χορήγηση επιστροφών στην παραγωγή που αναφέρονται στο άρθρο 7 παράγραφος 3 λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της συνολικής ζημίας που αναφέρεται στην παράγραφο 1, στοιχείο ε'.

7. Οι εισφορές που αναφέρονται στο παρόν άρθρο εισπράττονται από τα κράτη μέλη.

8. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 42, παράγραφος 2, και ιδίως:

— τα προς είσπραξη ποσά των εισφορών,

— η αναθεώρηση του ανώτατου ποσού της εισφοράς Β,

— η τροποποίηση της ελάχιστης τιμής του τεύτλου Β, που αντιστοιχεί στην αναθεώρηση του ανώτατου ποσοστού της εισφοράς Β.»

Κανονισμός 314/2002 (εκτελεστικός κανονισμός)

Το άρθρο 6, παράγραφοι 4 και 5, του εκτελεστικού κανονισμού, όπως έχει τροποποιηθεί, ορίζει τα εξής:

«4. Η ποσότητα που διατέθηκε για την κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας που θα διαπιστωθεί σε εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο β' και του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α' του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 καθορίζεται με βάση το άθροισμα των ποσοτήτων, εκφρασμένων σε λευκή ζάχαρη, των ζαχάρων και των σιροπιών που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως δ' του παρόντος κανονισμού, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης:

- α) που είναι αποθεματοποιημένες στην αρχή της περιόδου·
- β) που έχουν παραχθεί με τις ποσοστώσεις Α και Β·
- γ) που έχουν εισαχθεί σε φυσική κατάσταση·
- δ) που περιέχονται στα εισαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα.

Από το άθροισμα που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο αφαιρούνται οι ποσότητες⁴², εκφρασμένες σε λευκή ζάχαρη, ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης:

- α) που εξήχθησαν σε φυσική κατάσταση·

42 — Υποσημείωση άνευ αντικειμένου για την ελληνική γλωσσική εκδοχή των προτάσεων αυτών.

- β) που περιέχονται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα·

- γ) που είναι αποθεματοποιημένες στο τέλος της περιόδου εμπορίας·

- δ) που έχουν αποτελέσει αντικείμενο τίτλου επιστροφών στην παραγωγή αναφερόμενων στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001⁴³.

Οι ποσότητες που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, στοιχεία γ' και δ', και δεύτερο εδάφιο, στοιχεία α' και β', λαμβάνονται από τις βάσεις δεδομένων Eurostat και, σε περίπτωση που δεν υπάρχουν πλήρη στοιχεία για κάποια περίοδο εμπορίας, αφορούν τους τελευταίους δώδεκα μήνες που είναι διαθέσιμοι. Οι ποσότητες υπό καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή δεν λαμβάνονται υπόψη.

Το πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', και το δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', λαμβάνουν υπόψη τις ποσότητες τις προοριζόμενες για τις Καναρίους Νήσους, τη Μαδέρα και τις Αζόρες, που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1α του κανονισμού (ΕΟΚ) 2670/81.

Οι ποσότητες ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που περιέχονται στα προϊόντα που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, στοιχείο δ', και στο δεύτερο εδάφιο, στοιχείο β', καθορίζονται με βάση τις διαπιστωθείσες μέσες περιεκτικότητες σε ζάχαρη για τα σχετικά προϊόντα, και τα δεδομένα Eurostat.

43 — Το άρθρο 7, παράγραφος 3, αφορά τη ζάχαρη που χρησιμοποιείται από τη χημική βιομηχανία.

Από τις ποσότητες που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', αποκλείονται η ζάχαρη Γ, η ισογλυκόζη Γ και το σιρόπι ινουλίνης Γ καθώς και η επισιτιστική βοήθεια.

5. Θεωρούνται, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001, αναλήψεις υποχρεώσεων κατά την εξαγωγή για την τρέχουσα περίοδο εμπορίας:

- α) όλες οι ποσότητες ζάχαρης που εξάγονται σε φυσική κατάσταση με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή που καθορίζονται με διαγωνισμούς που προκηρύσσονται κατά την εν λόγω περίοδο εμπορίας·
- β) όλες οι ποσότητες ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που εξάγονται σε φυσική κατάσταση με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή, που καθορίζονται περιοδικώς βάσει των πιστοποιητικών εξαγωγής που εκδίδονται κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου εμπορίας·
- γ) όλες οι προβλεπόμενες εξαγωγές ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή, που καθορίζονται προς το σκοπό αυτό κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου — οι εν λόγω ποσότητες κατανέμονται εξίσου εφ' όλης της περιόδου εμπορίας.

Για τον υπολογισμό [του προβλεπόμενου μέσου όρου ζημιών] που αναφέρεται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001, λαμβάνονται επίσης υπόψη οι επιστροφές στην παραγωγή για τις ποσότητες βασικών προϊόντων εκφραζόμενων σε λευκή ζάχαρη για τις οποίες έχουν εκδοθεί στη διάρκεια της εν λόγω περιόδου εμπορίας τίτλοι επιστροφής στην παραγωγή, που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού.»